

ратуга е щастлива поне съ това, че народът ѝ е още твърдъ простъ и заедно съ полезната и здравата храна на науката не чете и боклуцитѣ, които му поднасятъ нашитѣ доктори на глупостъта и нашитѣ писатели на различни безсмислици. Въ това отношение д-ръ Богоровъ заслужава лавровъ вѣнецъ“ (Съчинения, 352. Отд. „Критика“).

II.

Строгъ взискателъ да се прокарватъ въ художественнитѣ произведения сериозни, цѣнни мисли, българскиятъ поетъ изисква и друго нѣщо. Той иска художественнитѣ произведения да носятъ печатътъ на художественъ вкусъ и на безспоренъ талантъ.

Прѣвъ годинитѣ 1865—75. поетитѣ въ България бѣха поникнали като гжби, — бѣха станали „365 дни въ годината“, както иронично се изразява на едно мѣсто Ботйовъ. Безъ какво-годѣ художествено развитие, и съ още по-съмнителни поетически дарби, се бѣха запрѣгнали званни и незванни да пълнятъ списанията и вѣстниците съ поетически гжби, отъ проблематична стойностъ и безъ значение. Въ Читалище, наравно съ Славейковъ, ширеха се Франгя, П. Ивановъ и мн. др. Славейковъ пѣше:

Тамъ Славейко е затрѣптъль

Между дръвѣ листаты,

И сладкозвучно е запѣль

Пѣснитѣ си познаты:

Чип-чип... и спій! спій! спи!...—¹⁾,

а Франгя въ своя „Вѣнецъ“ додаваше въ стихотворението „Сънътъ“:

Ако сънътъ, сънъ небеше

Чилекътъ да желай щеше

¹⁾ Читалище, кн. 6. 1870.